

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У.15490/16
Дана 31.01.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Сандом Грујић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ул. ... бр. ..., изјављеној против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, ради поништаја решења Уп-2 бр.44-55/10 од 20.10.2016. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 2977 Београд, Уп-1 број ... од 25.08.2016. године, у предмету разрешења од професионалне војне службе. Наведеним првостепеним решењем разрешава се од професионалне војне службе А.А., пуковник, рођен 05.03.1958. године, са даном 31.12.2007. године, применом члана 113. став 2. и 4. Закона о Војсци Југославије, извршењем Одлуке министра одбране број ... од 18.10.2007. године на основу које му престаје професионална војна служба.

Тужбом поднетом Управном суду дана 08.11.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа понављајући наводе из жалбе. Истиче да је приликом доношења првостепеног решења прекршен члан 197. став 1. и члан 198. Закона о Војсци Србије јер је примењен Закон о Војсци Југославије који је престао да важи 01.01.2008. године. Наводи да је решење о разрешењу из новембра 2007. године донело неовлашћено лице и да је то решење уклоњено из правног промета, те да тиме ништа није законито ни правноснажно решено до 31.12.2007. године до када је важио наведени закон, те да како је доношење решења у поновљеном поступку било у августу 2016. године, то је требало применити Закон о Војсци Србије. Наводи да је првостепени орган у поновљеном поступку датум разрешења одредио ретроактивно са 31.12.2007.

године, понављајући претходно поништена решења, чиме је прекршио одредбу члана 259. Закона о општем управном поступку, а како тужени орган то није санкционисао прекршио је одредбу члана 233. истог закона. Према схватању тужиоца наредба о престанку службе је акт декларативног карактера којим се саопштава одлука у вези престанка службе, док је решење о разрешењу акт конститутивног карактера. Истиче да је тужени превидео чињеницу да је оцену постојања потреба службе, предлог престанка службе и решење о разрешењу донео старешина који није имао за то потребна формална овлашћења, односно да самозвано службено лице које се тада појавило као потписник предлога за престанак службе и решења о разрешењу није било постављено на дужност начелника Војне академије актом старешине одређеног прописом којим је уређена надлежност за решавање о односима у служби у смислу члана 3. тада важеће Уредбе о стањима у служби и унапређивању професионалних официра и професионалних подофицира. Предлаже да суд тражи на увид акте Министарства одбране бр. ... од 03.08.2006. године, бр. ... од 10.08.2007. године и бр. ... од 19.04.2007. године. На основу свега изнетог предлаже да суд одржи јавну расправу и реши овај спор у спору пуне јурисдикције, тако што ће уважити тужбу и поништи решење Сектора за људске ресурсе Министарства одбране од 20.10.2016. године и решење Војне поште 2977 Београд од 25.08.2016. године те да се тужилац разреши професионалне војне службе у складу са Законом о Војсци Србије са даном доношења пресуде.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да су неосноване тврдње тужиоца да је акт о разрешењу од професионалне војне службе донело лице које није имало регулисано постављање на дужност, будући да су у Војној академији извршене организационо-формацијске промене, али не суштинске, већ само делимичне, односно преформирани су само поједини састави као организацијске јединице Војне академије, а Војна академија је и даље остала Војна академија на челу са начелником, што подразумева да је формацијско место начелника остало исто, као и лице постављено на ту дужност након суштинских промена. Наводи да је министар одбране донео наредбу број ... од 18.10.2007. године којом тужиоцу престаје професионална војна служба сагласно члану 107. став 2. Закона о Војсци Југославије, јер је навршио 30 година стажа осигурања, да је након доношења и уручења наведене наредбе спроведен и поступак разрешења именованог дана 27.12.2007. године, када је извршена примопредаја дужности и потписан извештај о раздужењу са задуженим актима, војном опремом, имовином и другим. Сматра да су неосноване тврдње тужиоца да треба применити Закон о Војсци Србије, с обзиром да је статус тужиоца решаван у време важења Закона о Војсци Југославије. Истиче да је решење о разрешењу од професионалне војне службе декларативни управни акт, којим се само констатује наступање одређених чињеница и утврђује дан престанка службе. Остајући у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Наиме, према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је првостепено решење донето у извршењу другостепеног решења од 16.08.2016. године, које је донето у извршењу пресуде Управног суда 24У.9448/14 од 20.05.2016. године, јер није поступљено у складу са примедбама суда израженим у пресуди Управног суда 22 У. 13332/11 од 23.01.2014. године, будући да није образложено које су то потребе службе, већ је само као разлог наведено да је тужилац испунио 30 година стажа осигурања, нити се у списима туженог налазе акта на која се тужени позвао, а из којих произлазе одлучне чињенице. У поновном поступку првостепени орган је утврдио да је тужиоцу професионална војна служба престала на основу наредбе министра одбране број 7-166 од 18.10.2007. године, сагласно члану 107. став 2 Закона о Војсци Југославије, јер је навршио 30 година стажа осигурања. Наведена наредба је уручена тужиоцу 07.11.2007. године и постала је коначна јер против исте није допуштена жалба нити је вођен управни спор, па је првостепени орган применом члана 113. став 2. и 4. Закона о Војсци Југославије резрешао од дужности тужиоца са даном 31.12.2007. године. Тужени орган је у поступку по жалби нашао да је првостепени орган правилно поступио, па је одбио жалбу тужиоца и одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења, по оцодине и да је решење о разрешењу од професионалне војне службе декларативни управни акт, којим се само констатујени Управног суда, правилно је тужени орган оспореним решењем одбио жалбу, као неосновану, налазећи да је у првостепеном поступку правилно утврђено да је тужиоцу престала професионална војна служба на основу наредбе министра одбране број ... од 18.10.2007. ге наступање одређених чињеница и утврђује дан престанка службе. Имајући у виду да тужилац није оспорио наредбу о престанку службе, која има конститутивно дејство и која је постала коначан и правноснажан акт који је произвео правно дејство, а што тужилац у тужби и не пориче, Управни суд налази да је тужени орган правилно применио материјално право и није повредио закон на штету тужиоца када га је разрешао од професионалне војне службе са даном 31.12.2007. године сагласно одредби члана 113. став 2. Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, бр.4/94...3/02 и измене “Службени лист СЦГ”, бр.7/05 и 44/05) којом је прописано да се лице за које је донет акт о престанку службе, а налази се на дужности, разрешава од службе даном предаје дужности.

Суд је ценио навод тужбе да је првостепени орган у поновљеном поступку датум разрешења одредио ретроактивно са 31.12.2007. године, понављајући претходно поништена решења, чиме је прекршио одредбу члана 259. Закона о општем управном поступку, а да је тужени орган, јер то није санкционисао, прекршио одредбу члана 233. истог закона, али је нашао да је такав навод неоснован. Ово стога што је Уставни суд у својој одлуци Уж-7193/2012 од 28.05.2015. године указао да поништавање првостепеног решења о престанку службе није сметња да првостепени орган донесе ново решење са истим датумом престанка службе, као у ранијем решењу, под условом да у поновном поступку није утврђено другачије чињенично стање у погледу датума престанка службе.

Суд је ценио и навод тужбе да је приликом доношења првостепеног решења прекршен члан 197. став 1. и члан 198. Закона о Војсци Србије јер је примењен Закон о Војсци Југославије који је престао да важи 01.01.2008. године, али је нашао да је неоснован. Ово стога што се, по налажењу суда, у конкретном случају примењује пропис који је важио у време када је решаван статус тужиоца, а то је Закон о Војсци Југославије, док би се нови закон, на који се тужилац позива, применио једино у случају ако је повољнији за странку и то под условом да о односној ствари није правноснажно одлучивано у периоду док је ранији пропис био на снази.

Суд је ценио и остале наводе тужбе али је нашао да су без утицаја на правилност оспореног решења, имајући у виду напред утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право.

Одлучујући о предлогу тужилаца да суд реши управну ствар тако што ће донети пресуду у спору пуне јурисдикције, суд налази да овај предлог није основан. Ово из разлога што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па како нису испуњени услови за његово поништење, то нема ни услова да суд реши ову управну ствар применом члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.01.2019. године, 9 У. 15490/16

Записничар
Санда Грујић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП